Wälkommen och Farwäl.

Säg mig ej: Wälkommen, när jag kommer,
Ej: Farwäl, du hulda! da jag går;
Ty jag kommer icke, när jag kommer,
Går ej heller från dig, då jag går.

Det är willa blott att du så tycker.
Blott min skuggbild dn förswinna ser,
Då mig pligten från din sida rycker;
Icke jag kan skiljas från dig mer.

Ack! mitt hjerta, hur jag det må banna,
Mina tankar jag ej får med mig:
Qwar hos dig de till i morgon stanna;
De ha warit se'n i går hos dig.

Säg da ej: Wälkommen, när jag kommer,
Ej: Farwäl, du hulda! då jag går,
Ty jag kommer icke, när jag kommer,
Går ej heller från dig när jag går.

Grafström.

Tryckt hos C. G. Södergren i Werjö,
1852.

GS 1475

Fem nya och moderna

WISOR.

Den Första:

Krigssång.

Upp! bröder, för Konung och Fädernebygd! :,:

Den Andra:

Riddarne.

Hwad förtjenster i wårt land — san, rc.

Den Tredje:

Den Lycklige.

Wäl den som bor i eget bås, rc.

Den Fjerde:

Caffe-wisan.

Af allt det goda, som man förtär, rc.

Den Femte:

Wälkommen och Farwäl.

Säg mig ej: Wälkommen, när jag kommer, rc.

Säljes i
C. G. Södergrens Bokhandel.

1852.

Riddarne.

Hwad förtjenster i wårt land, — san
Om förbundbås efter hand — san,
Se hur alla bara
Utanpa fin ära!
Se hwad fjerror och hwad band — san.

Se på denna dignitär — san!
Säg hur utan hufwud är, — san,
Han i tebjan langa
Är bod hufwu'n manga
Utaf enga-abens hår — san!

Se tapteren som der går — san!
Han blef ribbare i år —san;
Ribbare af fwärbet,
Eban han på gårdet
Wid en falfna twebt fitt hår — san.

Se på denna bonbtaplan — san!
Segarens fjerna på taftan — san.
Nu hur hon gatt nedser,
Mörtret fig förbreder
Och da triumferar fan — san.

Se på riksbagsmannen der — san,
Som det grönna halsband bär — san!
Han ful denna prydnad
För fin blinda hydnad
Och fitt hjelande beläar — san.

Mången, lika bum som jag — san,
Har erhållit ribbarflag — san,
Ingen mer är gerna
Gäster för en fjerna.
Ni få se en wadder dag, — san.

b. Braun.

Den Lycklige.

Wäl den som bor i eget bås
Med tinnan och med utanlås
För fiender och wänner,
Och som i fred ur egen bo
Förtär Guds lan med finnesro
Och ingen bule fänner!

Wäl den som för fitt rydtes fluk
Är fritt paßera bom och tull
Med bytet och personen,
Som, affjord eller oätfjord,

Blir trodd pa sina blotta ord
På torget och wid thronen!

Wäl den som fått tillräckligt wett
Att le åt dårskapen han sett
Bland menniskornas hopar,
Som ej försträcker sina ben,
Att löpa efter hwar och en,
Hwars namn fru Fama ropar.

Wäl den som utan skryt och flärd
Saktmodigt tågar fram sin werld
Med oförfäradt sinne,
Som lemnar, om ej något mer:
Då han i jorden myllas ner,
Ett obefläckadt minne!

Wadman.

Caffe-Wisan.

Af allt det goda, som man förtär,
Bland alla jordiska drycker,
Wäl Caffe-tåren den bästa är:
Den skingrar menniskans nycker;
Den styrker kroppen, den lifwar själen,
Och känns från hjeßan allt ned i hälen.
Så tycker jag; — så tycker jag.

När hösten kommer med blåst och snö,
Och wåren börjar sin wäta;
Då blir till lynnet man kärf och slö,
Man blott will sofwa och träta;
Ja man är ruskig i hela kroppen,
Men ... då finns helsa i Caffekoppen!
Det har jag kännt; det har jag kännt.

Krigssång.

Upp! bröder, för Konung och Fädernebygd!
Hwad hjertat är kallt här i norden?
Hwem lifwas ej än af den Göthiska dygd,
Hwars ryckte sig sträckt öfwer jorden?
Hwem lemnar ej manligt en älskande famn,
Att wårda de minnen, att frejda det namn,
Som skänktes af älskade fäder?

Må segrare smida åt andra de band,
Som blott egnar slafwen att bära;
Wi swurit att strida för lagar och land,
Att dö eller lefwa med ära.
Ja, frihet skall ewigt bebo wåra tjell
Och trädomen sky deßa snöiga fjell,
Som lyfta sin hjeßa mot himlen.

Med kroppar, som röja sin Göthiska börd,
Med renhet i hjertan och seder,
Från steniga tegar wi samla war skörd,
Och fast är ett handslag, som eder.
Må weklingen söka en blidare sol,
Wi älska de bygder, wi älska den pol,
Som härdar till män och till hjeltar.

Med känsla för sanning, för mod och för dygd,
Med känsla för äran och friden
Wi härja ej grannarnes fredliga bygd,
Men bäfwa ej heller för striden.
Ja, frihet och manlighet här skola bo,
Och så länge fortplantas urgammal tro,
Som Carlwagnen öfwer oß hwälfwer.

Granberg.